

Álmatlanság

Бессонница

Meg-megreccsen a bútor az éjben.
Csapból víz csöpörész valahol.
Ilyenkor az ember, a gond fia végre
Nappala terheitől szabadul.
Emberi lelket kapnak a tárgyak
Ilyenkor, az éjközepen,
S szótalánul,

vakon

és süketen

Szétszélednek a házban.
Küldi ilyenkor az óraütés
Erre

meg arra

a percekét, és

Sántifikálnak a tárgyak
az éjben,

Szállnak a liften fölfele élve,
Alig élve,

talán nem is élve,

Megtorpanva, ha víz cseperész,
Poharaznak, ügetnek, a táncot
Szaporázva, akár a cigányok,
Vagy lesekednek, akárcsak a vész,
Ajtót, lakatot feszegetnek,
Szakadozgat a sok vezeték,
A világ, amit ők hiteleztek
Minekünk, ma megint az övék,
Benyújtva a számla.

Aludnál,

S vergődsz csak a fekhelyeden,
Nem tudsz elaludni –

nem ad már

Nyugalmat az éjszaka sem.

(AZ [ARSZENYIJ TARKOVSZKIJ VERSEI](#) című kötetből. *Baka István fordítása.*)

[← Előző](#)
[oldal](#) [Következő](#)
[oldal →](#)